

Lúc thấy tôi vào nó dữ tợn bao nhiêu thì giờ đây nó lại hiền hậu bấy nhiêu, còn hiền hậu hơn cả chó Nhật lông xù mà đàn bà con gái đa tình thương ôm bèn mình nữa.

Nghe gọi tên Z.28, tôi hơi tái mặt vì tức giận. Dường như hiểu được phản ứng của tôi, nàng vội don đả :

— Xin lỗi anh nhé ! Em gọi con beo vẫn của em là Z. 28 là để chứng tỏ thiện cảm mật thiết đối với anh, chứ em không hề dám có ý nghĩ khinh nhờn anh. Và lại người đàn ông được phụ nữ trên thế giới theo đuổi như anh, em dám khinh nhờn sao được ?

Tôi nhìn vào giữa cặp mắt đen láy của nàng :

— Cô đã biết tôi ?

Kira đáp :

— Biết. Nhưng chỉ mới được biết trong hình, biết theo người ta kể lại tài ba, duyên dáng và hành động xuất quỷ nhập thần. Mãi đến đêm nay em mới được hân hạnh gặp anh bằng xương bằng thịt.

— Cô có biết tôi đến tìm cô đêm nay để làm gì không ?

Nàng cười ròn rã :

— Theo thường tình, đàn ông đến tìm đàn bà tại một ngôi nhà hẻo lánh ở trong rừng rậm, cách đó十里 hàng ngày đường hiểm trở, phải có một mục

dịch rõ rệt. Hoặc đến để ghen tuông, nhưng em chưa hề quen anh, chưa hề yêu anh nên ghen tuông là chuyện vô lý. Hoặc đến để ăn trộm nữ trang đáng giá, nhưng em chẳng có gì đáng giá cả, vả lại vẻ hào hoa phong nhã tuyệt vời của anh xác định anh không thể làm nghề thảo khấu. Hoặc đến để tỏ tình... phải đấy, anh đã vượt hàng ngàn cây số đến đây chắc để tỏ tình với em..

Tôi nhăn mặt :

— Cô làm. Tôi đến đây vì một mục đích khác.

Giọng cười của nàng càng ròn rã hơn, khiêu khích hơn :

— Ha ha.. anh thử nói mục đích ấy cho em nghe. Em không tin là anh có can đảm nói.

— Cô lần. Tôi đến đây là để giết cô.

Nói được ra, tôi cảm thấy trút được gánh nặng ngàn cân. Dầu sao ván đã đóng thuyền, tôi đã nói là giết nàng, tôi sẽ phải giết nàng. Nàng không hề thay đổi sắc diện. Nàng phải là người có những dây thần kinh cứng như sắt. Hoặc nàng đóng trò rất giỏi.

— Em không tin. Em không tin con người giang hồ xuất chúng như anh, tay không đánh bật võ khí, hàng trăm địch thủ cũng coi như không, lại đi nhận lời hạ sát một thiếu phụ yếu đuối và cô đơn như em.

Lời nói của Kira như kim đâm vào ruột gan tôi. Phải, nàng nói đúng. Đánh kẻ địch đàn ông

trong những lúc tôi gần kề cái chết mà tôi còn không đánh sau lưng, phượng chi kẻ địch của tôi lại là phụ nữ liêu bõ. Tuy nhiên, nhiệm vụ nghề nghiệp đòi hỏi tôi phải tàn nhẫn, tôi liền đáp :

— Tôi nghe nói cô rất giỏi võ. Tôi bằng lòng đấu quyền với cô, và chấp cô ba đòn.

— Cảm ơn anh, anh chấp em ba đòn, chứ chấp cả chục đòn em cũng nắm chắc phần bại.

— Vậy tôi chấp cô hai tay và một chân, nghĩa là tôi chỉ đấu một chân với hai tay và hai chân của cô.

— Chao ôi, trên thế giới có ai lại chưa biết một chân của võ sĩ Z.28 mạnh hơn trăm chân của thiên hạ. Với một chân, anh chỉ đá nhẹ một cái là em mất mạng.

— Đề nghị cách nào cô cũng từ chối cả. Bây giờ cô định liệu ra sao ?

— Em chẳng định liệu ra sao cả.

— A, tôi nghĩ ra rồi. Cô bắn súng cũng nổi tiếng. Bây giờ cô lấy ra hai khẩu súng. Tôi chỉ giữ một viên độc nhất trong nòng, còn cô được xài cả xạ-giờ. Hai ta cùng nổ súng một lượt.

— Thôi thôi... đấu súng còn nguy hơn nữa. Người ta thuật lại là từ xưa đến nay anh chưa hề phải bắn đến viên đạn thứ hai. Giết ai, anh chỉ cần một viên, anh đã nâng súng lên là đối thủ phải chết. Em còn nghe bạn bè ca tụng là có lần một đại tá

Quốc tế Tinh báo Sở đã nâng súng lên hẳn hoi, chỉ lấy cò nữa là xong, vậy mà anh còn có đủ thời giờ rút súng đeo ở thắt lưng và triệt hạ được đối thủ. Em bắn không đến nỗi tồi, song em chỉ dọa được bọn điệp viên chấp chững vào nghề, còn đối với bậc đàn anh siêu quần bạt tụy như Z.28, em không dám, vâng em không dám..

— Trời đất ơi, tôi chỉ còn đề nghị cuối cùng, đề nghị này rất hại cho tôi nhưng cô là đàn bà, tôi không thể không nhường nhịn. Cô cứ mang súng ra đi, tôi xin đứng cho cô bắn trước.

— Bắn cách xa bao nhiêu ?

— Tôi đứng ở đầu phòng, cô đứng ở cuối phòng. Nghĩa là cách xa độ 10 thước.

— 10 thước đối với em còn quá xa.

— Tùy cô, cô có thể lại gần hơn nữa.

— 5 thước ?

— Đồng ý.

Kira tiến lại gần tôi, vẻ mặt ngạc nhiên :

— Anh điên ư ? Anh quên rằng trong vòng 5 thước em có thể bắn trúng một con ruồi.

Tôi lắc đầu :

— Không, tôi không điên. Súng đâu, mời cô lấy ra. Tôi cần giải quyết gấp cho xong, đề lòng dòngh như thế này phiền lắm.

Nàng bặm môi như đề ngăn tiếng khóc :

— Anh gồm thật, anh định thủ đoạn cả với em.

Anh nói là anh không điên, anh vẫn tỉnh, vẫn tỉnh mà dám chia ngực cho em bắn trong vòng 5 thước... như vậy có nghĩa là anh có tài né tránh phi thường, em chưa kịp bắn thì anh đã nằm rạp xuống đất, và dĩ nhiên là anh sẽ bắn trả, Và... em sẽ chết dưới tay anh.

— Trời đất ơi, không lẽ cô muốn tôi đứng thẳng như pho tượng để cô bắn vào ngực!

— Tùy anh đấy. Anh thử nghĩ lại xem. Em chẳng làm gì nên tội để bị anh giết,

— Cô đừng hy vọng thuyết phục tôi.

— Nghĩa là anh đã nhất quyết?

— Dĩ nhiên. Tôi là nhân viên trung cấp của một cơ quan điệp báo, cấp trên ra lệnh cho tôi tìm cô để giết. Tôi chưa muốn ra tay là để cô tự xử lấy.

— Em phạm những tội gì?

— Tôi không phải là chánh án. Mà chỉ là đao thủ phủ. Trước khi giết cô đầu sao tôi cũng cần cho cô hiểu rằng tôi không hề ghét cô, thù cô, cô và tôi đều là những con cờ trên bàn cờ điệp báo quốc tế. Mai kia, xuống suối vàng cô đừng giận tôi.

Nàng nhìn tôi, nước mắt tuôn rơi lã chã. Tôi vốn là kẻ sắt đá, khi đã giết thì nhắm mắt giết, không suy nghĩ, không rụt rè, không rung động. Không hiểu sao đứng trước Kira tôi nhắm mắt giết không được. Tôi không suy nghĩ, không rụt rè,

không rung động không được. Nàng đã mời chài một loạt nhân viên Tây Đức' nàng lại toan lời kéo giám đốc trú sứ tinh bào Tây Đức ở Ấn độ vào cũi chết, tội nàng nặng thật đấy, song nặng mà cũng không nặng. Bọn đàn ông mê gái (như tôi chẳng hạn) thì chết đáng đời.

Nghĩ đến đó, tôi nảy ra ý tưởng tha chết cho nàng. Nhưng lời dặn dò của ông Hoàng lại vắng vắng bên tai tôi:

— Túng gì mà túng quá thế này... Tôi đang cần hai triệu đô-la mà chạy mãi không ra. Chắc nghe tôi phàn nàn túng thiếu anh lại hỏi tôi mấy triệu anh mang về năm ngoài để đầu, tôi xin trả lời trước rằng tổ chức của Sở đạo này như tấm ăn lên, bao nhiêu cũng vẫn chưa đủ. Trước đây, thỉnh thoảng ta còn lơ lửng mập mờ đánh lặn con đen trong ngân sách chính phủ, ghi là chương mục quốc phòng nhưng kỳ thật là để tài trợ cho Sở, nhưng từ nửa năm nay nguồn lợi tức nhỏ bé cuối cùng này cũng đã bị chặn lại. Nghĩa là ta phải làm việc thật nhiều cho Chính phủ mà Chính phủ không có đồng nào để trả.

Hiện tôi cần tiền để thiết lập đường dây điệp báo xuyên qua lục địa Trung hoa, qua Tây bá Lợi á, Nga sô đến Âu châu. Hàng trăm nhân viên, hàng chục triệu đô-la máy móc, dụng cụ, ngoài ra còn phải dài thọt cho chương trình vệ tinh viễn thông

đề chuyển nhận mặt mã của các nhân viên từ sau bức màn sắt gửi về nữa. Tôi vốn biết anh, anh như con bướm, thích thì đậu lại, không thích thì bay đi. Tôi hy vọng anh đừng quên tôi, đừng quên tình trạng tài chính khánh kiệt của Sở.

Tôi nổi sùng hỏi lại ông tổng giám đốc :

— Ông còn những điều gì muốn nói, sao ông không nói luôn một thể cho hết ?

Ông tổng giám đốc nâng ly huyết-ky đến tận miệng tôi :

— Tôi già rồi, anh ơi, tôi cũng chẳng còn quấy rầy anh bao lâu nữa đâu ! Anh ráng đi vài ba chuyến nữa, sự cố gắng của anh sẽ là lời cầu nguyện cho tôi chết được nhắm mắt.

Tôi thờ người, không nói thêm được lời nào nữa. Ông Hoàng đã có một áp lực vô cùng hữu hiệu đối với tôi. Mỗi khi tôi làm reo, ông lại mang tuổi già của ông ra, mang cái chết sắp đến ra, hăm dọa. Ông biết là tôi không muốn ông buồn. Ông lại biết là nếu ông chết tôi còn buồn hơn cả người thân nhất của tôi chết nữa.

Thành ra tôi nhận lời. Tôi có ngờ đâu Tinh báo cộng hòa Tây Đức lại bắt tôi đàm thuê chém mướn. Giết một điệp viên thượng thặng của địch là việc tôi sẵn sàng làm, nhưng bảo tôi giết một thiếu phụ tuyệt đẹp thì...

Nhưng tiếng nói của ông Hoàng vẫn tiếp tục

réo vào tai tôi. Tôi bịt tai lại, tiếng nói sang sảng ấy lại từ trong óc tôi phát ra như tiếng kèn báo động trong thể chiến thứ hai...

Vì vậy ý nghĩ tha chết cho Kira chỉ thoáng qua rồi tắt phụt. Không, tôi không được quyền mềm yếu. Tôi phải giết nàng. Dầu nàng cỏi bỏ hết y phục, đứng khỏa thân dưới ánh đèn mờ mờ, và kéo tôi vào người nàng, tôi cũng không thể nao núng...

Kira nức nở :

— Anh ơi, anh nhất định giết em phải không ?

Tôi đáp, giọng cương quyết :

— Nhất định rồi, không mãnh lực nào có thể lay chuyển được lòng tôi nữa. Dầu sao tôi cũng cho cô mấy phút để sửa soạn.

— Sửa soạn làm gì, hả anh ? Nếu anh cương quyết giết em thì xin ban ân ngay một phát atêmi.

— Cô là người đàn bà kỳ lạ. Trên đời tôi chưa thấy ai khó hiểu như cô. Tôi tạo điều kiện cho cô chống cự thì cô khăng khăng từ chối mà chỉ đòi chết. Tại sao cô không ra lệnh cho hai con heo vẫn ?

— Chúng nó chỉ chịu được một đòn của anh là vỡ óc. Em không nỡ nhìn chúng chết oan vì em. Sở dĩ em không chống cự vì biết trước chống cự vô ích, hoàn toàn vô ích. Chết đi, em chẳng oán trách anh đâu, trái lại ở dưới suối vàng em sẽ phù hộ cho anh gặp hên trong nghề gián điệp hành động. Nếu có em chỉ oán trách em thôi. Vì anh ơi...

em đã tính làm ...

— Cô tưởng giết được tôi chứ gì ?

— Thú thật với anh, nếu em định giết anh thì không khó. Ngay từ khi anh từ trong rừng tiến ra bãi trống, em đã biết. Khi anh bơi qua lạch nước em chỉ cần lấy cò khâu đại liên đặt trên nóc nhà là mọi việc xong xuôi. Trên nóc nhà có hai khâu đại liên 20 ; không phải đại liên 20 thông thường mà là đại liên 20 hoàn toàn mới sáng chế, khi bắn chỉ cần nhìn qua ống viễn kính gắn trên nòng súng, hệ hình mục phiêu hiện rõ nét là có thể lấy cò. Nói cách khác ống viễn kính tự động tìm mục phiêu. Đã bắn là trúng đích. Tỷ lệ chính xác là trăm phần trăm.

— Tại sao cô không bắn ?

— Nếu em trả em sẽ nói rằng sở dĩ em không bắn là vì yêu anh. Nhưng em không trả em trả như vậy. Đàn ông như anh nghe đàn bà tỏ tình là chuyện quá thường. Em không bắn anh là vì em tin chắc sẽ mê hoặc được anh và lôi kéo anh về phe em.

— Cô định mê hoặc tôi ?

— Phải. Và em đã thất bại. Tội nghiệp cho em, em mất hàng ngày trời sửa soạn mà thất bại vẫn hoàn thất bại... Anh thử nhìn em từ đầu xuống chân xem có phải em sửa soạn tươm tất hay không ?

Nghe nàng mời mọc tôi mới nghĩ đến ngắm nghĩa nàng. Không hiểu sao tôi là kẻ thích chiêm ngưỡng đàn bà đẹp mà đêm ấy tôi lại không nhìn ngang, nhìn ngửa mà lại nhìn thẳng một cách đúng đắn.

Ngay trong giây đồng hồ đầu tiên tôi đã toát mồ hôi. Quý thần ơi ! Tôi quả là thẳng ngu. Vì có ngu tôi mới quên chiêm ngưỡng Kira. Đúng ra, tôi là thẳng mù. Vì tôi được vinh dự lớn lao đứng trước núi Thái sơn của Sắc đẹp mà chẳng biết vận dụng trông mắt.

Phụ nữ Ấn nổi tiếng có mũi đẹp. Mũi của Kira lại đáng được bầu làm mũi đẹp số một. Song mũi nàng còn thua mắt nàng, thua miệng nàng, thua khuôn mặt nàng. Dầu là giám khảo cận thị số 15, hoặc giám khảo già khòm khệm, hoặc giám khảo mắc bệnh chẩm thi nghiệt ngã nhất chẳng nữa cũng phải cho nàng 9 điểm trên 10. Về phần tôi, nếu tôi làm giám khảo mà nàng là thí sinh hoa hậu sắc đẹp, tôi sẽ cầm bút đỏ cho ngay 15 điểm, xin nhớ là không phải 15 điểm trên 20 mà là 15 điểm trên 10. Nói như vậy, tôi không tếu chút nào : trên thực tế đã có những tác phẩm hoàn mỹ đến nỗi 10 điểm trên 10 còn là quá ít.

Đàn bà có khuôn mặt đẹp ít khi có cả thân hình đẹp. Một khi mặt đẹp, thân đẹp, thì hỡi ơi, da dễ lại lốm đốm vết tàn nhang. Có lần tôi được kết thân với một cô gái khá đẹp. Mọi bộ phận của

nàng đều đáng đồng tiền bát gạo. Trừ một cái. Đó là bồ hôi của nàng. Nàng đã dùng đủ loại nước hoa, phấn thơm, tốn cả ngàn đô-la nhờ mỹ viện săn sóc vậy mà nách nàng vẫn tiết ra một thứ nước vàng vàng, mỗi khi nàng có nhã ý nâng cánh tay lên là tôi lại suýt ngộp thở. Thân thể nàng ngon ghê, còn ngon gấp trăm lần bữa cơm ở tiệm tàu Chợ Lớn sau một tuần lễ nhịn ăn nữa, song tôi chỉ dám kính nhi viễn chi mà thôi.

Những ai đã lăn lộn trên trường đời, quen thuộc với nhiều kiểu giường, mới hiểu được sự «dại dột» của tôi. Vì chỉ trong khi ấy, mùi hôi mới hôi dội lên, hôi đến nỗi đeo mặt nạ phòng hơi ngạt cũng vẫn lộn mửa như thường.

Nhưng Kira lại thuộc vào đẳng cấp giai nhân riêng biệt. Mọi của báu của nàng đều đẹp và thơm.

Từ nãy đến giờ tôi có mắt cũng như mù vì đã bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng thưởng thức những đường cong phiến loạn nhất. Nàng mời tôi quan sát từ đầu xuống chân là đúng. Nàng đã mất khá nhiều thời giờ để may cái áo kimono đặc biệt mà nàng đang mặc trên người. Áo này bằng gấm Hồng kông màu đỏ cánh sen. Đỏ cánh sen là màu tinh tú nhất trong các màu đỏ. Tác dụng của nó là người càng đẹp nó càng làm đẹp thêm, nhưng người càng xấu nó lại càng làm xấu thêm. Bởi vậy phái yếu thường thận trọng trong việc chọn áo cánh sen.

Tôi không phải là họa sĩ nên không thích thú một màu riêng nào. Đôi khi đề khởi phát ý các cô bạn gái cầu toàn trách bị, tôi đã thử chọn màu lý tưởng, nhưng kết quả là mỗi lúc tôi chọn một khác. Lúc tôi khoai trắng, lúc tôi có thiện cảm với đen, có khi tôi lại mê đỏ, mê vàng, và mê tím Huế. Nhưng tóm lại màu đỏ vẫn được tôi thương hơn hết.

Và trong đại gia đình màu đỏ tôi lại kết tình với màu cánh sen. Hồi còn đi học, tôi thường ngâm ong ong một bài thơ trữ tình dường như do Tần Đà dịch, trong đó có câu :

Chẳng hay em có chồng rồi

Yêu em anh tặng một đôi ngọc lành

Vẫn vương những cảm tấm tình

Em đeo trong áo lót mình cánh sen.

Màu cánh sen lưu lại trong lòng tôi nhiều thích thú, phần nào cũng do một kỷ niệm ngày xưa, Nói là ngày xưa e có vẻ tiêu thuyết hóa vì thật ra chuyện này xảy ra độ mười năm về trước, khi ấy tôi đã về nước, lăn lung vào hoạt động gián điệp. Nhân một chuyến về Huế, tôi đến ở trong một khu trại nhỏ có hồ sen và hoa sen nở tuyệt đẹp (xin thưa trước, đây không phải là khu Tịnh Tâm mặc dầu sen hồ Tịnh Tâm là sen tuyệt đẹp, tôi không tiện nói rõ địa chỉ vì người trong cuộc đã yên bề gia thất từ lâu).

Người trong cuộc là một cô gái chưa chồng (lại... đàn bà... bạn đọc tha lỗi cho điệp viên Z. 28 này nhé!). Nàng chỉ trạc 16, 17 gi đó. Nàng là con nhà trăm anh thế phệt, từ nhỏ đến lớn luôn luôn kín cổng cao tường. Sức khỏe nàng ở trên mức trung bình vậy mà không hiểu sao đến tuổi dậy thì thì nàng mắc chứng... điên.

Nàng mắc chứng điên nên suốt ngày chẳng nói lời nào, và ăn uống rất ít, ngoại trừ ăn sen, chè hạt sen, cháo hạt sen, uống nước tim sen, ăn canh ngó sen, và muốn thối cơm cho nàng phải dầy bằng lá sen bên trên, nếu thiếu mùi sen là nàng không thèm dùng nữa. Bệnh mê sen của nàng lên đến cực độ, áo quần của nàng đều nhuộm màu cánh sen, áo ngoài, áo trong, đồ lót, tất cả đều một màu cánh sen phơn phớt như nhau.

Khi tôi đến trại thì chứng điên của cô gái đã tới thời kỳ trầm trọng. Gặp ai nàng cũng gầy gò, ai không nhường nhịn là nàng cấu xé, rồi thỉnh thoảng nàng lại dọa quỳên sinh. Chiều nào cũng vậy, nàng đều ra hồ sen sau trại ngồi thờ thần một mình ngắm sen, tía sen, chơi sen, đến khuya nàng cũng chưa chịu về phòng. Dần dà nàng ở lì cả ngày cả đêm bên hồ sen, ăn luôn bên hồ, ngủ luôn bên hồ. Gia đình nàng sợ nàng đau ốm nên đã nghĩ ra diệu kế cất luôn một căn nhà nhỏ bên hồ. Nhưng nàng lại... điên thêm một bậc nữa bằng cách cỡi

hết quần áo tồ hồ đi dạo cho thiên hạ chiêm ngưỡng tấm thân vàng ngọc, nếu không là nhảy ùm xuống hồ sen bẻ sen chơi. Gia đình nàng đành phải quây hàng rào và che tôn kín mít để bảo vệ cô gái điên khỏi con mắt tò mò của hạng xóm.

Chủ nhân của khu trại có liên hệ ruột thịt với một người bạn thân niên của tôi. Vì vậy khi tôi về đây họ đối xử với tôi rất tốt. Tôi được dẫn đến thăm cô gái điên bên hồ sen. Trong lúc nói chuyện tôi nhận thấy nàng không quá điên như mọi người lầm tưởng. Đêm đến, tôi nhất định khám phá ra chân lý.

Chờ cho cả nhà ngủ say tôi lên mở cửa, men theo hàng rào dầm bụi ra hồ sen. Tôi vào thì cô gái còn thức. Nàng đang ngồi bên đồng hoa sen mới hái mùi thơm ngào ngạt. Dưới ngọn đèn điện 25 nển pha với ánh trăng rằm từ bên ngoài chiếu vào nàng có vẻ đẹp mê hồn như mỹ nhân trong Liêu Trai Chí Dị.

Tôi chưa kịp thốt lên lời nào thì nàng đã nắm chặt lấy bàn tay tôi. Thú thật tôi là đũa ham du hí, nhưng không bao giờ làm chuyện sàm sỡ. Nhất là sàm sỡ với một thiếu nữ điên trong một gia đình nề nếp coi tôi như con cháu.

Nhưng chẳng hiểu một ma lực nào đã bắt tôi quên hết. Tôi cũng không còn nhớ là sau khi nàng nắm tay tôi, tôi đã làm gì nữa. Tôi chỉ nhớ là

đêm ấy tôi nằm cùng giường với nàng và đêm sau tôi cũng nằm cùng giường với nàng. Nếu quả thật nàng điên, nàng không tài nào kham nổi. Thế mà nàng lại khỏe ăn ra. Nàng đòi ăn gấp đôi, uống gấp đôi, và bắt đầu lấy quần áo đẹp cất trong tủ ra diện. Người nhà tíu tít là lượt, sửa soạn cho nàng, nàng vẫn chưa vừa ý.

Tôi ở trại được đúng một tuần thì nàng hết điên. Nàng xin gia đình cho tôi đưa nàng đi chơi phố. Khi tôi lên phi trường, nàng khóc như mưa như gió. Có lẽ lúc ấy người nhà mới biết. Biết song không nói ra, vì tôi đã chữa khỏi bệnh cho nàng. Gia đình nàng coi tôi là ân nhân, toàn thể già trẻ lớn bé đều tiễn chân tôi. Tôi hẹn xong việc sẽ quay về song tôi đi luôn một mạch không dám trở lại nữa. Vì tôi sợ nàng bảm riết lấy tôi cũng như tôi bảm riết lấy nàng.

Trong những đêm gần gũi nàng, tôi khám phá ra nguyên nhân làm nàng điên. Chẳng qua nàng sống trong kỷ luật quá khắt khe của gia đình, nàng lại là con thiếu thân tình ái, nên nàng chịu đựng không nổi. Bị dồn ép, thần kinh nàng bấn loạn, nàng đâm ra mất trí. Khi nàng còn cắp sách đến trường, nàng bị một nam sinh chim chuột và giở trò sáng bậy. Hai đứa thường mang nhau ra gần hồ sen để tình tự. Chẳng con trai đã cho nàng nếm mùi đời, rồi quát ngựa truy phong. Những cảnh ân ái vụng

trộm nhưng đượm thú thần tiên bên hồ sen với hoa sen đỏ hồng phơn phớt đã khắc ghi vào tiềm thức nàng, nên khi nàng mắc chứng điên nàng phải tìm hoa sen để trút bỏ nỗi niềm..

Tôi đã giúp nàng thoát khỏi cơn dồn ép. Và nàng đã trở lại bình thường. Gần một năm sau, tôi được tin nàng lấy chồng. Đám cưới của nàng được tổ chức thật linh đình. Nàng bắt nhà trai phải gửi rế. Cha mẹ nàng tưởng nàng đòi gửi rế là để ở lại gần gia đình nhưng theo tôi thì nàng muốn chồng nàng sống bên hồ sen giữa các kỷ niệm cũ. Nàng cử hành lễ động phòng hoa chúc trong căn nhà bên hồ sen và trên cái giường mà tôi đã có dịp làm quen. Sau này, gặp tôi nàng còn cho biết thêm là trong suốt tuần trăng mật vợ chồng nàng uống rượu trong đôi ly bằng sành mà nàng đã rót rượu mời tôi ngày nọ.

Cái áo kimono màu cánh sen của cô gái điên ngày nọ gần giống cái áo kimono rộng buồng phủ tha thướt trên tấm thân kiều diễm và cân đối của người đẹp Kira.

Tôi lặng người trong c' ốc lát như bom nguyên tử vừa nổ trong thung lũng. Gấm Hồng kông được phụ nữ ưa thích vì mình nó không mỏng và không lỗ lổ song khi may thành áo lại mỏng và lỗ lổ, nó dán chặt lấy ngực và mông, tạo cho người mặc những sự dật dờ quyến rũ.

Kira tiến lại gần tôi :

— Anh đã nhìn kỹ chưa ?

Tôi nuốt nước bọt, giọng khan đặc :

— Rồi. Cô đẹp ngoài sức tưởng tượng của tôi, nhưng...

Nàng ngắt lời tôi :

— Chưa, anh chưa nhìn kỹ. Nếu anh nhìn kỹ anh đã thấy áo kimono của em cài nút ở sau lưng.

Tôi hơi ngạc nhiên. Nút áo được cài sau lưng hay cài trước ngực chẳng phải là một sự kiện đáng nói. Y phục may theo lối tây phương cài nút sau lưng rất thường. Đạo này, nhiều cô gái ở Sài Gòn đã mặc áo dài cài nút sau lưng để tôn giá trị đồ sộ của bộ ngực. Nhưng đến khi Kira từ từ quay lưng lại—trời ơi, nàng có cái lối quay lưng uyển chuyển của người mẫu nổi tiếng trình bày kiểu áo—và mùi xạ hương lùa mạnh vào lỗ mũi, tôi mới nhớ ra. Nàng đã mời tôi. Mời một cách hàm xúc...

Mùi xạ hương là mùi của nước Thổ Nhĩ Kỳ, xứ sở của nghệ thuật yêu đương. Đấng Tiên Tri Mohammed-mét của đạo Hồi cũng chuyên tắm xạ hương vào quần áo và da thịt mỗi khi đến với thế thiếp. Với mùi xạ hương và cái áo cài nút sau lưng Kira muốn nhắc tôi một phong tục thú vị của người Thổ Nhĩ Kỳ.

Trong đêm họp cần, tân lang và tân nhân kiêng mặc y phục cài nút, nhất là cài nút sau lưng. Mẹ

của tân lang thường soát kỹ quần áo của tân lang, hễ chỗ nào cài nút thì phải mở ra, vì quần áo cài nút ngăn cản cặp vợ chồng mới cưới làm tròn nghĩa vụ vợ chồng. Tân lang mặc quần áo cài nút sẽ trở thành dâm ông... vô dụng.

Kira ngầm bảo cho tôi biết nàng là tân nhân và tôi là tân lang. Mắt tôi vừa sáng rực bỗng hoa lên. Nhưng lần này tôi ráng trấn tĩnh. Tôi dẫn từng tiếng :

— Cô là con quý cái, tôi phải giết cô, tôi không thể trờn trừ thêm nữa...

Tôi bước lại, toan vung tay ra chộp lấy cái cổ trắng muốt của người đẹp KGB. Không hiểu nghĩ sao, tôi rút tay lại. Tôi nhất định giết nàng nhưng tôi không thể xử dụng bàn tay. Dầu sao bàn tay tôi là bàn tay tập luyện của con nhà võ. Tôi đã hứa dùng bàn tay để cứu khốn phò nguy, giúp đỡ nạn nhân bị hiếp đáp. Dùng bàn tay thành thạo bị thuật atemi để bóp ngạt một thiếu phụ yếu ớt phông còn thể thống nào nữa !

Tôi rút khẩu súng ra cầm nơi tay.

Nhìn thấy mặt tôi hàm hồ, nàng biết không còn phương kế nào thoát hiểm nữa bèn quý xuống. Cái áo kimono rộng như có pháp thuật tuột khỏi vai nàng và rớt cả xuống đất.

Bức tượng Vệ nữ thần bằng xương bằng thịt hẳn hời đang quý trước mặt tôi. Nếu tôi không hành

động ngay chỉ, trong một vài giây đồng hồ nữa tôi sẽ phải mềm lòng mà bỏ qua cho nàng.

Tôi la lớn :

— Nhắm mắt lại, tôi bắn.

Ngón tay tôi run run, tôi có cảm giác như khâu, súng sắp văng ra khỏi tay tôi. Tôi không ngờ tôi lại bết bát đến thế. Tuy nhiên, tôi đã cấp tốc lấy lại bình tĩnh, nâng miệng súng lên ngang cổ Kira. Kira đã nhắm nghiền mắt, sẵn sàng đợi chết.

Tôi cũng nhắm nghiền mắt như nàng. Tôi can đảm thật đấy song không đủ can đảm nhìn cuống họng người đẹp bị nát bét vì viên đạn tàn bạo. Thôi, một liều ba bảy cũng liều, tôi nghiêng răng bóp cò.

Một giọt nước mắt lăn trên má tôi.

Cộp một tiếng khô khan.

Tôi nghe tiếng cò súng kêu nhưng không nghe tiếng đạn nổ. Chắc viên đạn thứ nhất bị thối. Thật là sui cho tôi. Tôi bèn nghiêng răng bóp cò lần thứ hai. Cũng như lần trước, tôi vẫn chỉ nghe tiếng cộp khô khan.

Tôi mở mắt ra.

Phía sau tôi vừa vang lên một chuỗi cười ròn rã. Kê cật tiếng cười kiêu ngạo này chẳng phải ai xa lạ.

Đó là bà Corin, Đặc phái viên của tỉnh báo liên bang Tây Đức.

Chính bà Corin đã thuê tôi giết người đẹp Kira.

III

Đàn bà là cái chi chi...

TOI không nhớ đã có dịp nào mở một tập thơ xưa và đọc bên trong mấy chữ «ái tình là cái chi chi»... Nếu đạo văn không phải là một tội thì tôi xin sửa lại như sau «đàn bà là cái chi chi!» Vàng, đàn bà là cái chi chi vì họ là cái dễ hiểu và rất khó hiểu, cái dễ thương và rất dễ ghét, cái làm cho đàn ông sống và làm cho đàn ông chết, cái tạo ra chiến tranh và tạo ra hòa bình...

Trong đời, tôi đã gặp quá nhiều đàn bà, da vàng có (là lẽ dĩ nhiên, vì tôi cũng mũi tẹt, da vàng như họ), da trắng có, và da... đen cũng có. Tôi vốn chủ trương nam nữ bình quyền nên về vấn đề tuổi tác tôi cũng bình quyền. Tôi không kỳ thị đàn bà 17 tuổi hay 50 tuổi, đối với tôi điều kiện cần thiết là sắc đẹp, đẹp diện mạo cũng như đẹp thân hình, niên